

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: P.N., zastoupeného Mgr. Julií Filipovou, advokátkou se sídlem Nádražní 342, Horšovský Týn**, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, Plzeň**, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **J.J., zastoupené JUDr. Martinem Klimplem, advokátem Becker & Poliakoff, s.r.o., advokátní kancelář, se sídlem U Prašné brány 1078/1, Praha 1**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2015, čj. RR/1233/15,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 13. 4. 2015, čj. RR/1233/15, a rozhodnutí Městského úřadu Stod ze dne 7. 1. 2015, sp. zn. OV/11/175/Vo, čj. 2668/14/OV, se z r u š u j í a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 12.228,- Kč k rukám jeho zástupkyně Mgr. Julie Filipové do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osoba zúčastněná na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

V katastrálním území Kloušov [693171] je žalobce P.N. vlastníkem pozemku parcelní číslo st. 30/1, zastavěná plocha a nádvoří, s budovou s číslem evidenčním Lhota č. e. 10, stavba pro rodinnou rekreaci, a osoba zúčastněná na řízení J.J. je vlastníkem sousedního

pozemku parcelní číslo st. 30/2, zastavěná plocha a nádvoří, s budovou s číslem popisným ..., rodinný dům.

Žalobci jako vlastníku stavby bylo podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále též jen „*stavební zákon*“), nařízeno odstranění stavby „dřevěná stavba - kůlna, Lhota“ na pozemku st. p. 30/1 v k. ú. Kloušov (rozhodnutí Městského úřadu Stod ze dne 7. 1. 2015, sp. zn. OV/11/175/Vo, čj. 2668/14/OV, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 13. 4. 2015, čj. RR/1233/15).

II. Předcházející řízení

Dne 21. 2. 2011 pod sp. zn. OV/11/175/Vo, čj. 417/11/OV, oznámil Městský úřad Stod [dále též jen „*stavební úřad*“] zahájení řízení o nařízení odstranění stavby „dřevěná stavba - kůlna, Lhota“ na pozemku st. p. 30/1 v k. ú. Kloušov, jejímž vlastníkem je žalobce P.N.. Dne 30. 5. 2011 žalobce podal u stavebního úřadu žádost o dodatečné povolení stavby „dřevěná kolna - sklad“ na pozemku p. č. st. 30/1 v k. ú. Kloušov. Dne 4. 7. 2011 pod sp. zn. OV/11/175/Vo, čj. 1552/11/OV, Městský úřad Stod přerušil řízení o nařízení odstranění stavby „dřevěná stavba - kůlna, Lhota“ na pozemku st. p. 30/1 v k. ú. Kloušov z důvodu, že vlastník stavby požádal podle § 129 odst. 3 stavebního zákona o dodatečné povolení stavby.

Rozhodnutím ze dne 8. 1. 2014, sp. zn. OV/11/1372/Vo, čj. 20/12/OV, Městský úřad Stod o žádosti žalobce o dodatečné povolení stavby rozhodl tak, že stavbu „Lhota č. e. 10, sklad“ (v žádosti uvedeno dřevěná kolna - sklad) na pozemku st. p. 30/1 v k. ú. Kloušov nelze dle § 129 odst. 2 stavebního zákona dodatečně povolit. Proti tomuto rozhodnutí stavebního úřadu o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby se žalobce odvolal. Rozhodnutím ze dne 24. 4. 2014, čj. RR/1350/14, Krajský úřad Plzeňského kraje odvoláním napadené rozhodnutí stavebního úřadu zčásti změnil (upřesnil, že ve věci se postupuje podle stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012 a že stavbu nelze dodatečně povolit dle § 129 odst. 3 ve spojení s § 115 tohoto zákona) a ve zbytku rozhodnutí Městského úřadu Stod ze dne 8. 1. 2014, čj. 20/12/OV, potvrdil.

Proti rozhodnutí, že stavbu nelze dodatečně povolit, podal žalobce dne 25. 6. 2014 žalobu zdejšímu soudu (byla vedena pod sp. zn. 30A 70/2014). Usnesením ze dne 22. 7. 2014, čj. 30A 70/2014-43, Krajský soud v Plzni zamítl návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 24. 4. 2014, čj. RR/1350/14. Rozsudkem ze dne 31. 7. 2015, čj. 30A 70/2014-103, Krajský soud v Plzni rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 24. 4. 2014, čj. RR/1350/14, a rozhodnutí Městského úřadu Stod ze dne 8. 1. 2014, sp. zn. OV/11/1372/Vo, čj. 20/14/OV, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému. Z dostupných informací neplyne, že by proti rozsudku krajského soudu ze dne 31. 7. 2015, čj. 30A 70/2014-103, byla podána kasační stížnost.

Dne 4. 7. 2014 pod sp. zn. OV/11/175/Vo, čj. 1418/14/OV, Městský úřad Stod oznámil pokračování řízení o nařízení odstranění stavby „dřevěná stavba - kůlna, Lhota“ na pozemku st. p. 30/1 v k. ú. Kloušov z důvodu, že dne 25. 4. 2014 nabylo právní moci rozhodnutí, že stavbu nelze dodatečně povolit. Rozhodnutím ze dne 7. 1. 2015, sp. zn.

OV/11/175/Vo, čj. 2668/14/OV, Městský úřad Stod žalobci podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařídil odstranění stavby „dřevěná stavba - kůlna, Lhota“ na pozemku st. p. 30/1 v k. ú. Kloušov. Proti tomuto rozhodnutí stavebního úřadu o nařízení odstranění stavby se žalobce odvolal. Rozhodnutím ze dne 13. 4. 2015, čj. RR/1233/15, Krajský úřad Plzeňského kraje odvolání žalobce zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí Městského úřadu Stod ze dne 7. 1. 2015, sp. zn. OV/11/175/Vo, čj. 2668/14/OV, potvrdil.

V odůvodnění tohoto svého rozhodnutí o odvolání krajský úřad uvedl, že stavební úřad konal správně, když v řízení o odstranění stavby pokračoval až po skončení předběžné otázky, v tomto případě po pravomocném ukončení řízení o dodatečném povolení stavby vydáním rozhodnutí o tom, že stavbu nelze dodatečně povolit, a nečekal na ukončení řízení u Krajského soudu v Plzni vedeného na základě žaloby proti rozhodnutí o tom, že stavbu nelze dodatečně povolit, neboť podání žaloby nemá dle § 73 odst. 1 s. ř. s. odkladný účinek a za situace, kdy soud nepřiznal žalobě odkladný účinek, není řízení u Krajského soudu v Plzni ve věci žaloby proti rozhodnutí o tom, že stavbu nelze dodatečně povolit, předběžnou otázkou. Názor krajského úřadu má podporu i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, čj. 2 Ans 5/2010-100, a rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 3. 2012, čj. 15 A 5/2012.

Proti rozhodnutí o nařízení odstranění stavby podal žalobce Krajskému soudu v Plzni žalobu dne 12. 6. 2015 (je vedena pod sp. zn. 30A 72/2015).

III. Žaloba

Žalobce namítá, že spolu souvisejí řízení, v němž bylo rozhodnuto o tom, že stavbu nelze dodatečně povolit, a rozhodnutí o nařízení odstranění stavby. Z tohoto důvodu žalobce odkazuje na řízení, jež předcházelo vydání rozhodnutí napadeného touto žalobou, zejména na pochybení stavebního úřadu a žalovaného, k nimž došlo dle názoru žalobce v řízení o dodatečné povolení stavby a v jehož důsledku následně došlo k vydání nezákonného rozhodnutí o nařízení odstranění stavby. Z průběhu řízení před správním orgánem je zcela zřejmé, že žalobce splnil a doložil veškeré doklady vyžadované stavebním zákonem tak, aby mohla být stavba dodatečně povolena, včetně prokázání vlastnického práva žalobce k pozemku, na kterém je stavba umístěna, tj. ke stavební parcele č. 30/1 v k. ú. Kloušov, a současně, že stavba je umístěna právě na stavební parcele č. 30/1 v k. ú. Kloušov. V řízení o dodatečné povolení stavby tedy žalovaný postupoval v rozporu se zákonem. Následně vydal stavební úřad dne 7. 1. 2015 rozhodnutí, jímž nařídil žalobci odstranění stavby, a žalovaný toto rozhodnutí dne 13. 4. 2015 potvrdil. Toto rozhodnutí je rovněž nezákonné, neboť navazuje na předchozí postup žalovaného a jeho rozhodnutí vydané v rozporu se zákonem.

IV. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Krajský úřad Plzeňského kraje se k žalobě písemně vyjádřil tak, že řízení o dodatečném povolení stavby a řízení o nařízení odstranění stavby jsou dvě zcela odlišná řízení, každé se svým předmětem, každé zahájené jinak (z moci úřední a na základě žádosti) a nelze směšovat jejich přezkum. O dodatečném povolení, resp. nepovolení stavby bylo pravomocně rozhodnuto. Uplatní se zde tedy zásada presumpce správnosti správního rozhodnutí – to znamená, že na rozhodnutí o dodatečném nepovolení stavby je třeba hledět

jako na rozhodnutí správné, vydané v souladu správním i předpisy, dokud nebude soudem stanoveno jinak. O tom, že stavbu nelze dodatečně povolit, bylo již pravomocně rozhodnuto v jiném řízení, v řízení o nařízení odstranění stavby nelze napadat postup správního orgánu, kterého se měl údajně dopustit v jiném řízení. Žalobce měl námitky, které uvádí v žalobě, uplatnit v řízení o dodatečném povolení stavby, což také učinil, tyto námitky nelze již řešit v řízení o nařízení odstranění stavby. V žalobě žalobce žádným způsobem nenapadá postup správních orgánů v řízení o nařízení odstranění stavby, žalovaný se tedy nemá k čemu blíže vyjádřit, žalobu tak považuje za nedůvodnou.

V. Posouzení věci krajským soudem

Je na místě předeslat, že v době rozhodování správních orgánů o nařízení odstranění stavby (= dne 7. 1. 2015 a dne 13. 4. 2015) tu bylo pravomocné rozhodnutí, že stavbu nelze dodatečně povolit. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby bylo Krajským soudem v Plzni zrušeno až dodatečně, a to rozsudkem ze dne 31. 7. 2015, čj. 30A 70/2014-103.

Při přezkoumávání rozhodnutí soud zásadně vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). I ze zásady, že v řízení o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů, je rozhodný stav v době jejich rozhodování, ovšem byly dovozeny určité výjimky.

K prolomení této zásady se Nejvyšší správní soud vyslovil zejména takto: „Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Toto pravidlo však není bezvýjimečné. Může-li totiž soud v řízení dokazovat (§ 77 s. ř. s.), pak ve svém rozhodnutí vychází z původních i nových zjištění. Důkazem v řízení o přezkumu penalizačních rozhodnutí jistě je platební výměr, od něhož je penále odvozeno. Dokazovat přitom není třeba skutečností, které jsou soudu známy z jeho činnosti (§ 121 o. s. ř., § 64 s. ř. s.). Pokud soud v řízení, jehož předmětem byla zákonnost rozhodnutí na penále, zjistil (a v daném případě o tom není pochyb), že rozhodnutí žalovaného o odvolání proti dodatečným platebním výměrům na daň byla pravomocně zrušena, mohl z toho vycházet.“ (rozsudek ze dne 16. 5. 2007, čj. 2 Afs 30/2007-68), „Pokud stěžovatelka v průběhu žalobního řízení zpochybnila existenci exekučního titulu poukazem na závěry obsažené v rozsudcích krajského soudu a Nejvyššího správního soudu označených shora, nadto v situaci, kdy zde existuje zcela zřejmá závislost (odvozenost) vydaných exekučních příkazů na exekučním titulu, pak krajský soud pochybil, pokud se v odůvodnění vydaného rozhodnutí omezil toliko na konstatování, že při přezkumu správních rozhodnutí je vázán skutkovým stavem, který zde byl v době rozhodování správních orgánů, a z tohoto důvodu nemůže přihlížet k jakýmkoli rozhodnutím vydaným po ukončení správního řízení.“ (rozsudek ze dne 14. 9. 2011, čj. 9 Afs 28/2011-181) a „Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Aplikace této zásady však může být i přes uvedené znění zákona omezena, neboť praxe v některých případech umožňuje přihlídnout ke změně právního či skutkového stavu, která nastala až po vydání rozhodnutí správního orgánu. Judikatura Ústavního soudu totiž dovodila možnost přihlížet ke skutkovým či právním novotám ve výjimečných případech, kdyby s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu nebylo možné důslednou aplikaci § 75 odst. 1 s. ř. s. z ústavně právního hlediska akceptovat.

... Lze tedy shrnout, že zrušení pravomocného rozhodnutí orgánu sociální péče o přiznání dávky sociální péče za dobu do 31. 12. 2006, k němuž došlo až po vydání rozhodnutí orgánu pomoci v hmotné nouzi o odejmutí této dávky a o nepřiznání příspěvku na živobytí, představuje výjimečný důvod pro prolomení zásady obsažené v § 75 odst. 1 s. ř. s.“ (rozsudek ze dne 15. 9. 2011, čj. 4 Ads 35/2011-75).

V přezkoumávaném případě je třeba vážit, zda zde není významná okolnost prolamující zásadu uvedenou v § 75 odst. 1 s. ř. s.

Nařízení odstranění stavby je upraveno v § 129 stavebního zákona (ve znění účinném do 31. 12. 2012). Podle § 129 odst. 1 písm. b) tohoto zákona stavební úřad nařídí vlastníku stavby odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním. Ve smyslu § 129 odst. 3 části věty druhé před středníkem uvedeného zákona pokud vlastník požádá o dodatečné povolení takové stavby a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad, jak to stanovoval § 129 odst. 3 věta třetí stavebního zákona, řízení o odstranění stavby zastaví. Nebude-li stavba dodatečně povolena (tj. bude-li žádost o dodatečné povolení stavby zamítnuta), stavební úřad, jak lze z § 129 odst. 3 věty třetí stavebního zákona dovodit, nařídí odstranění stavby. Z § 129 odst. 1 písm. b) ve spojení s odst. 3 stavebního zákona tedy plyne, že stavební úřad nařídí vlastníku stavby odstranění stavby prováděné či provedené bez vyžadovaného rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu nebo v rozporu s ním, pokud vlastník nepožádá o dodatečné povolení takové stavby nebo pokud je jeho žádost o dodatečné povolení stavby zamítnuta (resp. je rozhodnuto, že stavbu nelze dodatečně povolit).

V daném případě není sporována podmínka „stavba provedená bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním“. V době rozhodování správních orgánů o nařízení odstranění stavby, jak už bylo řečeno, zde bylo pravomocné rozhodnutí, že stavbu nelze dodatečně povolit. Toto rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby bylo nadáno presumpcí správnosti správního aktu. Kdyby následně nebylo zrušeno, změněno ani nahrazeno jiným, nebyl by racionální důvod se věcí zabývat. Jelikož však rozhodnutí, že stavbu nelze dodatečně povolit, bylo následně zrušeno soudem, je nutno posoudit následky. Situace je ne nepodobná důvodu obnovy řízení stanovenému v § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu: „bylo zrušeno (či změněno) rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno“. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby lze považovat za podklad rozhodnutí o nařízení odstranění stavby. Že zhruba stejně vnímají tuto relaci také žalobce i žalovaný, je zřejmé z jejich podání. Snad jen pro upřesnění tedy soud podotýká, že podle jeho názoru rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby není pro nařízení odstranění stavby rozhodnutím o předběžné otázce podle § 57 odst. 3 správního řádu, rozhodnutím s podmiňujícím výrokem ve smyslu § 140 odst. 7 správního řádu ani závazným stanoviskem podle § 149 správního řádu, nýbrž je jiným podkladem pro toto rozhodnutí. V přezkoumávané věci ovšem není patrné, že by žalobce podal žádost o obnovu řízení (§ 100 odst. 2 správního řádu) či že by žalovaný správní orgán z moci úřední nařídil obnovu řízení o odstranění stavby

(§ 100 odst. 3 správního řádu). Tomu lze rozumět; v obnoveném řízení by se mohlo dojít k jinému důsledku, než jaký se dá očekávat od přezkumu ve správním soudnictví.

Zdejší soud má za to, že závažné důvody pro prolomení zásady obsažené v § 75 odst. 1 s. ř. s. jsou dány také v projednávané věci. Aplikace této zásady totiž může být, jak výše zmíněno, i přes uvedené znění zákona omezena, neboť praxe v některých případech umožňuje přihlédnout ke změně právního či skutkového stavu, která nastala až po vydání rozhodnutí správního orgánu. I právě přezkoumávaná věc náleží podle přesvědčení soudu mezi případy výjimečné, kdy by (s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem věci) nebylo možné důslednou aplikaci shora zmiňovaného ustanovení soudního řádu správního z ústavně právního hlediska akceptovat (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2005, sp. zn. I. ÚS 605/03). V daném případě nelze nevidět zřejmou závislost rozhodnutí o nařízení odstranění stavby na rozhodnutí, že stavbu nelze dodatečně povolit. Jelikož krajskému soudu je známo, že v důsledku jeho vlastní rozhodovací činnosti je existence předchozího zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby zpochybněna a že tedy právní existence rozhodnutí, na jehož podkladě bylo odstranění stavby nařízeno, zanikla (v této chvíli je předčasné řešit to, zda se tak stalo jen dočasně nebo už trvale), je jeho povinností na tuto skutečnost reagovat. Zatím nelze vyloučit, že v dalším řízení před správními orgány budou doloženy nové skutečnosti, na základě nichž by správní orgány byly oprávněny předmětnou stavbu dodatečně povolit. Každopádně však již kvůli ústavnímu principu právní jistoty nelze připustit, aby zde nadále existoval správní akt, který v důsledku zrušení jiného rozhodnutí správního orgánu ztratil svůj zákonný podklad. Naopak pro naplnění tohoto principu je nezbytné, aby takový akt byl zrušen a věc byla vrácena správnímu orgánu, kterému se tak umožní vyčkat definitivního výsledku řízení o žádosti žalobce o dodatečné povolení stavby.

Soud neprovedl navržené důkazy výsledkem žalobce a výsledkem svědků Ing. R.D. a P.F., protože je k závěru o potřebě zrušit rozhodnutí žalovaného a předcházející rozhodnutí stavebního úřadu nepotřeboval.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož v daném případě – byť až následně – došlo ke zrušení rozhodnutí, že stavbu nelze dodatečně povolit, jako podkladu rozhodnutí o nařízení odstranění stavby, což mohlo mít za následek nezákonnost tohoto rozhodnutí o věci samé, soud za použití extenzivního výkladu ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bez jednání zrušil pro vady řízení napadené rozhodnutí žalovaného a z důvodu hospodárnosti řízení podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo, a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Ve věci odstranění předmětné stavby bude znovu rozhodnuto v závislosti na novém rozhodnutí o žádosti o dodatečné povolení stavby.

Soud projednal a rozhodl předmětnou věc přednostně. Závažné důvody pro přednostní projednání a rozhodnutí věci ve smyslu § 56 odst. 1 části věty za středníkem s. ř. s. byly v daném případě shledány v požadavku odblokovat účastníkům řízení a správním orgánům

možnost dokončit letité řízení o nařízení odstranění stavby, resp. o jejím dodatečném povolení (zahájené na počátku roku 2011).

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši **12.228,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,- Kč, z odměny advokáta za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (6.200,- + DPH = 7.502,- Kč) a z náhrady hotových výdajů – výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné za dva úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (600,- + DPH = 726,- Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) převzetí a příprava zastoupení a 2) žaloba. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

Náhrada nákladů řízení osobám zúčastněným na řízení se řídí ust. § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil [věta první], z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení [věta druhá]. V daném případě soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, jen jí umožnil realizaci jejích práv. Současně nebyly osobou zúčastněnou na řízení tvrzeny, ani soudem z povinnosti úřední shledány žádné důvody hodné zvláštního zřetele. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto, že tato osoba nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. prosince 2015

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková